

[Laurits Pedersen.]

med Tiden, maa der investeres meget betydelige Kapitaler baade i Bygninger og Maskiner og Rationalisering af Virksomhederne, saa der vil blive Brug for kolossale Beløb. Det er klart, at i samme Udstrækning som Staten lægger Beslag paa disse Midler, vil man blive hemmet i denne Udvikling, og det er ogsaa klart, at de Penge, der her er Tale om, ikke er en Fare i den øjeblikkelige Situation, inflatorisk eller paa anden Maade, over for de smaa Varemængder, der er her i Landet. Det er Penge, som ligger roligt, som ikke kommer ud i Forbruket og bliver en Fare over for de smaa Varemængder.

Derfor vil jeg anbefale, at man stemmer imod det Forslag, som ønskes gennemført vedrørende Selskabsbeskatningen.

Aksel Møller: Hvis vi skal opnaa en jævn Forøgelse af Produktionen, og hvis vi skal kunne naa et Resultat i Kampen for Genopbygningen, kan det kun finde Sted, hvis vi til Stadighed dygtiggør vor Arbejds-kraft og skaber den nødvendige Kapital. Saaledes vil de ærede Medlemmer forstaa, at det er naturligt for mig at begynde, men Begyndelsen er i og for sig ikke *min* Begyndelse. Det er den højtærede Finansministers Tale den 27. November, jeg citerer ved denne Lejlighed. Det var den Tale, hvori han efter nogle manende Ord om, at vi ikke kunde forbruge mere, end vi producerede, talte om Nødvendigheden af, at vi skaffede den nødvendige Kapital, og den 9. December kom saa den højtærede Finansminister i god logisk Overensstemmelse med sin Tale bare 14 Dage forinden med et Forslag om at reducere den nødvendige Kapital med 15 Mill. Kr. Det, der sker ved denne Lejlighed, er jo, at vi skal gennemføre en Hastesag, der er skilt ud af et almindeligt Skattekomples, og som vedrører Aktieselskabernes overordentlige Indkomstskat, gennemføre den som Lyn og Torden for at faa denne Aktiekapital reduceret med 15 Mill. Kr. til Ære og Glæde for Statskassen.

Der kan ikke være Tvivl om, at det netop er det, man tvinger os til ved denne Lejlighed, for den Skat, som nu paalægges, er en Skat, der gaar ud paa, at der allerede af de Midler, som Aktieselskaberne ligger med i deres Fonds, skal udredes 15 Mill. Kr., eller at der af løbende Indtægter, som de maatte have i dette Øjeblik, skal udredes disse 15 Mill. Kr., altsaa med den Virkning, som Udbyttebegrænsningsloven og andre Love har, at disse 15 Mill. Kr. saa savnes i Opsparingen det følgende Aar. Om Opspa-

ringen skal jeg ikke tale, for Tiden er jo ret stærkt fremrykket, dèr vil jeg blot henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa den aldeles storartede Tale, den højtærede Finansminister holdt om Opsparing den 27. November. De vil dèr kunne finde adskillige gode Argumenter for, at man ikke skal søge at komme Opsparingen til Livs, bl. a. det, at man ikke skal lade disse Skatter udrede paa Bekostning af ens Opsparing, men alene skal udrede dem af den løbende Indtægt. Det vil være meget svært for Aktieselskaberne at opfylde dette Ønske fra den højtærede Finansminister.

I øvrigt er der noget umoralsk i denne Lov saavel som i de fleste Skattelove. Den bygger jo paa den overordentlige Indkomstskat for Aktieselskaber, det vil sige paa den Skat, der deler et Aktieselskabs Midler i to forskellige Grupper, en Gruppe, hvoraf Skatten bestemmes efter Udbyttepolitik, og en Gruppe, hvoraf Skatten bestemmes mere efter Konsolideringshensyn. Da den nuværende Koordinationminister i 1940 foreslog denne Deling af den overordentlige Indkomstskat for Aktieselskaber i Udbytterater og Restrater, motiverede han det netop med, at man ved Hjælp af Udbytteraten, som skulde være højere beskattet, vilde opnaa, at Skatten blev beregnet efter Størrelsen af det deklarerede Udbytte, og at denne Skat blev fradraget Udbyttet, før det kom til Udbetaling til Aktionærerne, medens Restraten skulde beregnes paa Grundlag af Forholdet mellem Selskabets samlede Indkomster og Aktiekapitalen. Det vil sige, at Lovgivningsmagten sagde: jo større Udbytte der gives, des mere skal Selskabet betale i Skat.

All right, Princippet blev godkendt i dette høje Ting og i det andet høje Ting. Men nu kommer man og siger: det Udbytte, som I allerede har deklareret, og som I har udbetalt til jeres Aktionærer, og som I har lagt til Rette paa Grundlag af en gældende Lov, der sagde til jer: I kan gaa saa og saa langt i skattemæssig Henseende med Udbytteraten og derved opnaa en fornuftig Konsolideringspolitik, skal I betale Skat af. Nu vælter man det hele med et Pennestrøg. Det er det umoralske i dette Lovforslag. Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister er alt for hæderlig og god en Mand til paa denne Maade at vælge en Udbyttepolitik, som han selv i Lovgivningen har været med til at tilrettelægge, som ingen nu er i Stand til at forandre, selv om Skatten bliver paalagt det Udbytte, der allerede er betalt Skat af. Dertil kommer, at de Midler, der er sat i Aktieselskaber,